

Necessitem viure la nostra fe en la comunitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tot assenyala —almenys en aquest dia (15 de maig) i en aquesta hora (migdia)— que en gran part de la nostra diòcesi de Vic podrem començar a recuperar aviat la normalitat de la vida eclesial, ja que entrarem en la fase 1 de la desescalada del confinament a què ens ha portat la pandèmia que estem sofrint. Això ens alegra a tots, perquè la fe en Crist la vivim en l'Església, en les nostres parròquies i comunitats. El fet de viure comunitàriament la nostra fe cristiana no és pas un afegit bonic, sinó una necessitat. Sense l'Església, sense la comunitat on visc la meva fe, jo no sóc res. Per la fe i el baptisme, sagrament de la salvació, una persona entra a formar part de l'Església, el Cos de Crist. Un cos no pot existir sense els seus membres. Un membre, si se separa del cos, mor. Així també nosaltres, com a membres del Cos de Crist, ens necessitem mútuament, en la diversitat de dons i carismes, de ministeris i serveis.

Aquesta llarga temporada ens ha ajudat a valorar moltes realitats de la vida personal i familiar. Hem tingut ocasió de poder compartir amb els altres més temps. La qual cosa també ens ha posat a prova, perquè el nostre instint egoista, que ens porta a l'aïllament i al tancament, ens ha fet adonar que els altres —l'espòs o l'esposa i els fills, els germans i els familiars, els germans de comunitat i àdhuc els veïns— no solament existeixen, sinó que formen part de la nostra vida. L'autenticitat d'una persona es posa a prova en les relacions amb els altres. Fugint dels altres, fugint de la realitat i tancant-nos en el nostre jo egoista, no trobarem pas la vida veritable.

També la nostra relació amb Déu ha tingut moments de gran intensitat en aquests dies de confinament. Ho ha estat per la pregària personal, però també per la nostra experiència de pregària amb els altres, seguint les transmissions de les celebracions eucarístiques o la mateixa pregària en família, com el sant rosari. De fet, molts de vosaltres, en la

soledat de la vostra casa, heu estat acompanyats per l'eucaristia retransmesa des de diferents llocs i mitjans. La riquesa de la celebració de la missa, amb la paraula de Déu i amb l'aliment del Pa de vida, amb la comunió espiritual, ha estat també una descoberta per a alguns. Aquesta prova, doncs, no ha estat pas un temps perdut del tot.

Hi ha la possibilitat d'una temptació subtil: la de pensar que, amb els mitjans de comunicació i amb la meua pregària personal i familiar, ja n'hi ha prou. Com a resposta a aquesta temptació, vegem unes ratlles de la carta d'una esposa i mare jove d'una parròquia del nostre bisbat: «Amb totes aquests coses viscudes gairebé deia: "No necessito que la circumstància que estem vivint canviï, em sento molt a prop del Senyor, com poques vegades en la meua vida." Vaig estar a punt de dir-ho. Però era mentida. Jo necessito la "carnalitat" del cristianisme com l'aire que respiro. Quan parlo de "carnalitat" no parlo tan sols de la gent, de la companyia de l'Església; parlo del Cos de Crist. Necessito també urgentment confessar-me; sobretot, perquè com més a prop estàs de Déu més veus com ell pateix per nosaltres i pels nostres oblits i renúncies; i això em fa ser cada vegada més conscient del meu pecat.»

Hem d'anar recuperant la normalitat de la vida eclesial. Ho hem de fer tots amb prudència i seny, ben atents els uns als altres amb les mesures d'higiene i sanitat necessàries. Entre tots hem de fer que els nostres temples i llocs cristians siguin espais segurs, on imperi la caritat i el servei mutu per al bé de tots, especialment dels més vulnerables per edat o malaltia. Faig una crida a les persones més joves i sense risc perquè us presteu a col·laborar amb els rectors de les parròquies i responsables de les comunitats, a fi que les celebracions i altres reunions siguin realitzades segons les mesures estipulades per al bé de tots.

